

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμηνῳ δραχ. 55. Τρίμηνῳ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10. Ἐξάμηνῳ καὶ Τρίμηνῳ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 4 Αὐγούστου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

«Τὸ παιδί αὐτὸ ἔκαμε τὸν Παῦλο νὰ τὸ πιστέψῃ μὲ πολὺ πειστικὰ ἐπιχειρήματα, πρὶν ἀνακαλυφθῇ ἀκόμα ὁ πάσσαλος, τὸ πειστικώτερον βέβαια ἀπ' ὅλα. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔνα πρόσωπο, θεωρούμενον φνηταστικό, ἀποδείχθηκε κατόπι ἱστορικό. Στὴν ἀρχαιολογία πρῶτα ἀρνοῦνται καὶ κατόπι παραδέχονται. Πόσα δὲν εἶπαν, πόσα δὲν ἔκαμαν, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνασκαφὴς στὴν Πομπηῖα καὶ στὴν Καρχηδόνα; Κι' ἡ Τροία, ἡ χιμαιρικὴ Τροία, μὲ τὸν θρυλικὸ βασιλιά της τὸν Πρίαμο; Ποιὸς θὰ πείστευε ποτὲ τὴν ὑπαρξὴ της ἂν ὁ Σλήμαν δὲν ξέθαβε τὰ εἰρηπία της, ἀπανθρακωμένα ἀπὸ τὴν περίφημη πυρκαϊά; Στὸν μεσαιῶνα, στὴν ἀναγέννηση, καὶ στὰ χρόνια μας ἀκόμα, πόσοι δὲν πίστευαν πὼς κι' ὁ Ἀγγίσης, κι' ὁ Αἰνείας κι' ἡ Κασσάνδρα κι' οἱ ἄλλοι δὲν ἦταν παρὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ Ὀμήρου; Νὰ θυμῶς πού ὅλα ἦταν ἀληθινὰ, ἀφοῦ ἀνακάλυψαν κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τὸ μπουντουὶ τῆς Κλυταίμνης;»

Ὅσο συλλογιζόταν ὁ κ. Κλοακέν, ὁ Χάνδος πατοῦσε σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Περίμενε μὲ ἀγωνία μιὰ ἀπάντηση, πού θὰ τοῦ ἔλεγε ὀριστικὰ πιά, ἂν τὸν κατεῖχε καμμὶ μονομανία ἢ ἂν τὰ μυαλά του τάχε ἀκόμα σωστά... Ἐπιτέλους δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ: τρά-

βηξε τὸ θεῖο του ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς ρεδιγκότας καὶ τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού τὴν ἐπνιγε ἡ συγκίνηση:

— Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ γνώμη σας;

Συγκινημένος ἐπίσης, ὁ ἀρχαιολόγος ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, παιδί μου...

Πρέπει νὰ ψάξουμε, νὰ ἐξετάσουμε, νὰ ἐξελέγξουμε, νὰ βροῦμε κι' ἄλλες ἀποδείξεις, ἂν ὑπάρχουν... Γιὰ τὴν

ῶρα, πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί.

— Ἀλλὰ τότε, ξαναρώτησε ὁ Χάνδος πού τὰ μάτια του ἀστράφταν ἀπὸ χαρὰ, νομίζετε πὼς εἶναι δυνατό; Δὲν σὰς φαίνεται ἐντελὼς παράλογο;

— Ὁχι, μοῦ χρειάζονται ἀκόμα κι' ἄλλες ἀποδείξεις καὶ πιστεύω νὰ τις βρῶ μαζί σου. Γιὰ τὴν ῶρα, καλύτερα νὰ μὴν ποῦμε τίποτα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ κρύψουμε τὴ γνώμη μας καὶ τὴς ἐλπίδες μας. Κι' ὅταν θὰποδειχθοῦν, τότε θὰ εἶναι καιρὸς νὰ τις ἀνακοινώσουμε.

Ὁ Χάνδος χτύπησε παλαμάκια.

— Ὁραῖα, ὠραῖα! εἶπε. Κι' εἶμαι βέβαιος, θεῖε μου, πὼς θὰ βροῦμε μαζί τις ἀποδείξεις πού θέλετε. Μὰ οὔτε στὴν Ἀνθή νὰ μὴν τὸ πῶ; Θὰ χαίροταν ἡ καίμενη τόσο πολὺ! Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ πῶ καὶ στὸν Παῦλο, νὰ μάθῃ νὰ μὴν εἶναι στὸ ἐξῆς τόσο δύσπιστος.

— Καλὰ, πέ τους το, ἀλλὰ νὰ τοὺς παρακαλέσῃς νὰ τὸ κρατήσουν μυστικό.

Ὁ Χάνδος δὲν περίμενε νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴν ἀδεια. Κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ἀνακοινώσῃ στὴν Ἀνθὴ καὶ στὸν Παῦλο τὴ μεγάλη πρωϊνὴ ἀνακάλυψη. Ἡ Ἀνθὴ ἔδειξε μεγάλη χαρὰ. Ἀλήθεια λοιπὸν ὁ Ροβινσὼν Κρούσος ἦταν πρόγονός της! Ὁ, τί τιμὴ καὶ τί περηφάνεια νᾶναι Ροβινσωνοπούλα!..

Ὁ Παῦλος ὅμως φάνηκε μᾶλλον ἐκπληκτός, ὅταν ἀκούσε πὼς ὁ πατέρας του παραδέχθηκε μὲ τόση εὐκολία ἓνα τόσο τολμηρὸ συμπέρασμα. Ἀλλὰ πάλι... ἀρχαιολόγος ἄνθρωπος, μὲ τόσες γνώσεις, μ' ἐπιστημονι-

«Ὁ Χάνδος γύριζε λαχανιασμένος καὶ κόκκινος ἀπὸ χαρὰ, κουνώντας τὸ καπέλλο του...» (Σελ. 422, στ. 74.)

ποφάγοι και να τον βοηθούσαν να γυρίσει στην Ελλάδα...

Τού κάκου! Και τα δυο αυτά που σκέφτηκε, του βγήκαν σε κακό. Μόλις βγαίνει απ' το δάσος, με σκοπό να πάρη τα βουνά, πάντα βρισκόταν μπροστά του ένας Άραπης, που με χίλια χάρδια και γλυκόλογα, τον έπαιρνε αγκαλιά και τον γύριζε πίσω στην καλύβα του. Στο τέλος το κατάλαβαν πως ήθελε να το σκάσει και δεν τον άφιναν πια ούτε να γυρίσει στο δάσος μοναχός του. Ένας δυο Άραπάδες πάντα τον ακολουθούσαν, ή κάθονταν απέξω απ' την καλύβα του και τον φύλαγαν. 'Αμ' βέβαια, έτσι εύκολα θάφιναν να τους φύγη το θρεφτάρι; Δεν ήταν τόσο κοιτοί...

Ο Μπέμπης δεν έτρωγε πια σχεδόν καθόλου. Όσα φαγιά και φρούτα του κουβαλούσαν, τα έδινε στον Άζορ, στις μαϊμούδες, στα πουλιά, ή έσκαβε μέσα στην καλύβα και τα παρόχωνε. Φυσικά, ύστερ' από λίγες ημέρες άρχισε να λιγνέει. Οι Άραπάδες όμως, ανύποπτοι—αυτοί δεν ήξεραν γράμματα, ούτε καν πως υπάρχουν, και δεν μπορούσαν να φαντασθούν πως ο Μπέμπης είχε μάθει τους σκοπούς τους από το σημείωμα του Γαλαξειδιώτη—ενόμισαν πως το παιδί έπαθε καμιά αρρώστεια. Άρχισαν λοιπόν να του κάνουν ξόρκια, ξεβασκάμματα, μαγικά, και να τον αναγκάζουν να πίνη κάτι απαίσια γιαιτρικά, που βοιωμούσαν χειρότερ' απ' όλα τα ρετσινόλαδα κι' ήταν πιο πικρά απ' όλα τα κινίνα του κόσμου. Το μαρτύριο αυτό ήταν τόσο ανυπόφορο, ώστε ο κακόμοιρος ο Μπέμπης αποφάσισε ν' αρχίσει πάλι να τρώει και... να παχαίνει.

«Δεν θά τη γλυτώσω, συλλογίζοταν. 'Απελπισία!»

Αλλά καμιά φορά, εκεί που δεν το περιμένει κανείς... ας είναι, θά σάς πω μεθαύριο τί θαύμα έγινε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΙΑ ΜΑΓΙΚΑ

(ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μία φορά και ένα ζαμάνι ήταν ένα αντρόγυνο που είχε ένα μοναχοπαιδί και το λέγαμε Προκόπη· αυτό πήγαινε σχολείο και τόσο πολύ έπαιρνε τα γράμματα, που ο δάσκαλός του είχε να το κάνει με την έξυπνάδα του και τη φρονιμάδα του.

Η γυναίκα περιποιότανε τον άντρα της και το παιδί της και έκανε μόνη όλες τις δουλειές του σπιτιού παστροκά και γρήγορα.

Ο άντρας, φεύγοντας κάθε πρωτ' από το σπίτι του συνήθιζε να λέη: —«πάω στη δουλειά μου»—και έγύριζε το βράδυ.

Κάπου, κάπου όμως, γύριζε και το μεσημέρι κι' αυτό όταν ήταν να γίνη, τώλεγε στη γυναίκα του από το πρωτ' και όλες φορές πήγαινε σπίτι του, είχε πάντοτε τα χέρια του γεμάτα από διάφορα καλούδια.

Μιά εποχή που έπεσε στον τόπο τους αρρώστια κακιά, αρρώστησε κι' αυτός και πέθανε μέσα σε μια βδομάδα. Έτσι η γυναίκα του έμεινε χήρα, με μόνη παρηγοριά το παιδί της, που ήταν δεκαπέντε χρονών και ήθελε τρεις μήνες να τελειώσει το σχολείο του.

Η χήρα ύστερα από την πρώτη βδομάδα της λύπης της, καθώς έπιασε να σιγουρίσει το σπιτικό της, είδε κρεμασμένη μία φορεσιά τ' ανδρός της, κι' όπως έκανε να την τινάξει, άκουσε να κουνουνίζον λεπτά.

Έφαξε τις τσέπες, και βρήκε μέ-

σα σε μία, είκοσι δολοκίνουρα φλωριά. Βλέποντάς τα, άρχισε να δέρινε και να κλαίει και να μοιρολογάει.

«Αντρα μου καλόγνωμε και χρυσόκηρ, πως να σε ξεχάσω, που όσο ζούσες δεν μου έλειψε ποτέ τίποτα; Γι' αυτό η λύπη που μ' άφ'ισες είναι άδασταχτη. Ακόμη και πεθαμένος μάς ενοιάστηκες και μάς άφησες τοῦτα τα φλωριά, άλλωστε τί θά γινόμουνα ή μαύρη που δεν ξέρω να ξενοδουλεύω».

—«Οχι μάννα, δεν θά σ' άφίσω εγώ να ξενοδουλέψης, φώναξε ο γιός της που την άκουσε, μεθαύριο που θά τελειώσω το σχολείο θά πάω να πιάσω δουλειά».

Υστερα από τρεις μήνες που τελείωσε ο Προκόπης το σχολείο, μπήκε σ' ένα έμπορικό.

Εκεί, με την προθυμία που έδειχνε στη δουλειά του και με την έξυπνάδα που είχε και με τον καλό τρόπο που περιποιότανε όσους εμπαιναν να ψωνίσουν στο μαγαζί, έκανε τ' αφεντικό του να τον συμπάθηση, να του κείψη σύντομα μισθό, και κάθε λίγο του τον αυγάτιζε.

Έτσι συντηρούσε καλά τον έαυτό του και τη μητέρα του.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια άπ'αυτά από τον καιρό που πήγε στο έμπορικό, όταν μία ημέρα που έμεινε στο σπίτι του, θέλησε να διορθώσει κάποια πόρτα ξεκαθαλωμένη.

Σάν εζήτησε από τη μητέρα του σφυρί για να κτυπήσει μερικά καρφιά, εκείνη του έδωσε το μπρούντζινο γουδοχέρο.

Βλέποντάς το ο Προκόπης της είπε:

—Καλά, δεν έχουμε σφυρί, δεν έχουμε σκεπάρνι ή τίποτε άλλο σχετικό σύνεργο, ο μακαρίτης ο πατέρας δεν είχε τίποτα τέτοιο;

—Δεν θυμάμαι ποτέ, παιδί μου, να τον είδα να κρατάει εργαλείο, γιατί σάν έρχότανε απ' έξω, πρώτα κατέβαινε βιαστικός στο υπόγειο που είχε ένα κρυφώνα, και ύστερα ανέβαινε στο σπίτι.

Τό πρωτ' πριν να φύγη, κατέβαινε πάλι σ' αυτόν και απ' εκεί έβγαине και ξεπόρτιζε, και κάθε φορά που εμπαινόσγαινε, τον άκουα που τον κλείδωνε και ξεκλείδωνε λές και φύλαγε μέσα εκεί κάτι που δεν ήθελε να το ιδή άλλος.

Εγώ δεν τον ρώτησα ποτέ τί ήθελε που άνεδοκατέβαινε δυο φορές την ημέρα, γιατί σάν παντρευτήκαμε μου είπε πως οι καλύτερες νοικοκυρές είναι εκείνες που δεν είναι περίεργες, και δεν είχε άδικο.

Είδα από τότε, πως πολλές γυναίκες για να έχουν αυτό το ελάττωμα έπαθαν χίλια δυο κακά.

Τώρα που έγινε λόγος για τον κρυφώνα, πάρε το κλειδί που το βρήκα σε μία φορεσιά του, άνοιξε και κοίταξε μήπως βρήκε σφυρί ή κανένα παρόμοιο εργαλείο.

Ο Προκόπης πήρε το κλειδί και κατέβηκε πηγάλα στο υπόγειο, άνοιξε τον κρυφώνα και βρήκε μία μικρή κόκκινη βελόντσα διπλωμένη στα τέσσερα, μία σκούφια, και μία φλογέρα.

Τά πήρε, άνεβηκε στο σπίτι και δείχνοντάς τα στη μητέρα του, κράτησε τη φλογέρα και άρχισε να την παίζει.

Σε λίγο είδαν γιός και μάννα, πως μέσα από τη φλογέρα, κάθε δυο λεπτά της ώρας έβγαине και έπεφτε στο πάτωμα ένα φλωρί.

—Αυτό, μάννα, είναι ένα από τα καλύτερα εργαλεία από όσα υπάρχουν στον κόσμο, είπε ο Προκόπης, για να ιδούμε τώρα και τα άλλα.

Και λέγοντας έτσι πήρε τη σκούφια και άμια την έβαλε στο κεφάλι του ρώτησε:

—«Ε! τί λές, μάννα, μου πάει;

—Μπα σε καλό σου, παιδάκι μου, σ' ακούω μ'α δεν σε βλέπω».

—Εδω, μπροστά σου είμαι δεν έφυγα.

—Εγώ όμως δεν σε βλέπω.

Τότε ο Προκόπης έβγαλε τη σκούφια από το κεφάλι του και ή μάννα του τον είδε.

Αμέσως εκείνος έφόρεσε τη σκούφια στην μητέρα του και την έχασε από τα μάτια του.

—Μάννα, που πήγες; της έφώναξε τότε.

—Εδω είμαι, παιδί μου, δεν κουνήθηκα από τη θέση μου, κ' ενώ του μιλούσε έβγαλε από το κεφάλι της τη σκούφια, και έτσι το παιδί της την είδε στην ίδια μεριά που στεκόταν απ' αρχής.

Εκνάβαλαν με την άράδα, γιός και μάννα τη σκούφια και είδαν ότι, όποιος από τους δυο την φορούσε γινότανε άφαντος για τον άλλον. Τότε είπανε πως ή σκούφια ήταν ένα άλλο είδος, και πολύ σπουδαίο σύνεργο.

Έπειτα ο νέος ξεδίπλωσε την βελόντσα, την άπλωσε κατά γής, και έδιάβασε πάνω της κεντημένα τοῦτα τα λόγια.

Μ' έναν μόνο ταξιδεύω

δυο σάν γίνουν δεν σαλεύω.

Αφού την κοίταξε λίγο ξεπλώθηκε πάνω σ' αυτήν και είπε:

—Τί αναπαυτικά που είναι, άχ! να μπορούσα να έκανα έναν περίπατο μαζί της.

—Για πού; τον ρώτησε ή μάννα του;

—Ως το δάσος και να γύριζα.

Δεν πρόφτασε να το ειπεί και φrrrr... πέταξε ή βελόντσα, τον πήγε ως το δάσος και τον έφερε πίσω.

Μάννα και γιός τα είχαν χάσει με τα όσα είδανε από τη φλογέρα, τη σκούφια, και την βελόντσα και νόμιζαν πως έβλεπαν όνειρα, και για να ξεκαθαριστή ή αλήθεια, το παιδί ξανάπαιξε τη φλογέρα, και ή μάννα του μάζεψε τα φλωριά που έβγαίναν από μέσα της.

Σάν έγινε κι' αυτό, ή μητέρα του Προκόπη θυμήθηκε και είπε στο γιό της.

—Τώρα ξηγιώνται μερικά πράγματα του μακαρίτη του πατέρα σου, που μου είχαν φανεί παράξενα και να πως: Μία δυο βραδυές εκεί που κοιμότανε, τον άκουσα να παραμιλάει, και τη μία φορά να λέη για έναν τόπο που έκανε τόση ζέση, και πως εκεί ο ήλιος έψηνε το ψωμί, και την άλλη για κάποιο μέρος που έκανε τόσο κρύο και όλα ήταν άσπρα από το χιόνι και παγωμένα. Τό πρωτ' που ξύπνησε του ζήτησα να μου τά εξηγήσει, μ'α μου είπε πως θά είχε ιδεί όνειρο και δεν θυμότανε τίποτα.

Από τα λόγια του εκείνα, δεν έμεινα εύχαριστημένη, και μου πέρασε ή ιδέα πως μπορούσε να ήταν ξωτικό, γιατί στα παραμιλητά του έλεγε τόσο παράξενα πράγματα, και γιατί ενώ έλειπε όλη μέρα στη δουλειά του, όπως έλεγε, ποτέ δεν είχε γυρίσει με ρούχα λερά, και ούτε και

τά χέρια του ήταν ροζιάρικα, που θά πη πως αν έκανε δουλειές, αυτές θά ήταν μόνο του ποδαριού».

Τελειώνοντας τα λόγια της αυτά, έδειξε στο γιό της τα πράγματα που είχε βρεί στον κρυφώνα και του είπε:

—Νά παιδί μου, ή κληρονομιά που σου άφησε ο μακαρίτης ο πατέρας σου, μ'α νάχης την ευχή μου να την μεταχειρίζεσαι πάντα για καλό. Αν ποτέ καμιά φορά σε σπρώξη ο δξαποδω να κάνης μ' αυτά κακό, και σ' βρεθείς άδύναμος και το κάνεις, νάχης την κατάρρα μου και τα φλωριά που θά βγάξης από τη φλογέρα να μ'α φτουράνε στα χέρια σου, παρά να γίνονται στάχτη και κορνιαχτός. Άκου και την παροιμία που μικρή την πρωτόμαθα από τη γιαγιά μου:

«Ευχή γονιών άγόραζε και τα βουνά [περπάτει

και τα βουνά να πέφτουνε και σ' να [μή φοβάσαι».

Τώρα που την άκουσες φρόντισε να έχης πάντοτε την ευχή μου για φυλαχτό σου.

—Έρε το, μάννα, πως αυτά που βρήκα από τον πατέρα, δεν θά με κάνουν τεμπέλη, θ' ανοίξω μεγάλο έμπορικό, γιατί μ' άρέσει ή δουλειά όπως τόσο πρόθυμα την άρχισα εδω και πέντε χρόνια. Θά είμαι εύχαριστημένος να κερδίζω τα χρειαζόμενα χωρίς να λογαριάζω τα φλωριά της φλογέρας, που μόνο σε ώρα ανάγκης θά την παίζω για να τά έχω.

—Πριν άνοιξης, γιέ μου, το μαγαζί για να κάνης το μεγάλο έμπορικό που λογαριάζεις, εγώ βρίσκω καλύτερο να ταξιδέψης μερικούς μήνες με την βελόντσα σε διάφορα μέρη της γής της οικουμένης, για να μάθης τα κακά και τα κακά του κόσμου. Εκεί θά βλέπης και θά διαλέγης τις διάφορες πραγματίες που θά θέλης άργότερα για το μαγαζί σου, ακόμη θά παίρνης μαζί σου τη φλογέρα και την σκούφια για νάχης από τη μία, τα λεπτά που θά σου χρειάζονται στα ξένα που θά γυρίζης, και με την άλλη να γίνεσαι άφαντος όταν το καλέση ή ανάγκη.

Όπως τά είπανε μάννα και γιός για τα ταξίδια, έτσι και έγινε, και κάθε φορά που γύριζε ο Προκόπης, έλεγε στη μάννα του το τί είδε και άκουσε στα ξένα.

Κάποτε, μόλις έφθασε σε μία μεγάλη πολιτεία, είδε να βγαίνει από το λουτρό ανάμεσα στις βάγιες της μια πεντάμορφη κοπέλλα, και τόσο θαμπώθηκε από την ασύγκριτη ομορφιά της, που από την ίδια στιγμή

αποφάσισε να την κάνει γυναίκα του.

Ρωτώντας ποιός ήταν ο πατέρας της για να την γυρέψη, έμαθε πως ήταν ένας μεγάλος άρχοντας, και πως ή κόρη ήταν πολύ περήφανη και δεν έπαιρνε άντρα όποιον και όποιον, παρά μόνο βασιλόπουλο ή κανένα άρχοντόπουλο ώρατο και πολύ πλούσιο.

Πριν όμως τη ζητήσει, πήγε και έμεινε στο καλύτερο ξενοδοχείο και άρχισε να ξεδεύη τόσα, που μόνο βασιλόπουλα θά μπορούσαν να τό κάνουν.

Σε λίγο μέσα σ' όλη εκείνη την πολιτεία μιλούσανε για τη ζωή και τα πλούτη του ξένου και καλοτυχίζανε εκείνη που θά τον έπαιρνε άντρα της. Για τοῦτο άρχισαν να του πηγαίνουν πολλά προσέγγεια.

Αυτός όμως, όσο έδλεπε που δεν τον ζητούσαν από κεί που περίμενε, δεν έλεγε ούτε ναί ούτε όχι, παρά γύρευε καιρό ν' αποφασίση και ν' άπαντήσει στο τέλος έβαλε ένα προσενητή να γυρέψη από τον πατέρα της την άρχοντοπούλα.

Ο πατέρας έδέχτηκε πρόθυμα και τώπε της κόρης του. Εκείνη στην αρχή δεν ήθελε, ούτε να τ' άκούση, την άνάγκασαν όμως οι γονείς της τόσο που είπε στο τέλος με κρύα καρδιά το ναί.

Για να μη πολυλογούμε σε όκτώ ημέρες έγιναν τ' άρραδωνιάσματα, και τα δώρα που έκανε ο Προκόπης στην άρραδωνιαστική του ήταν τόσο πολλά και φανταχτερά που θαμπώσαν όσους τά είδαν και τους έκαναν να μιλάνε γι' αυτά όπου στέκονταν και όπου βρίσκονταν.

Όταν ξαναπήγε ο Προκόπης στο σπίτι του πεθερού του, παρατήρησε πως ή άρραδωνιαστική του τον δέχτηκε με κρεμασμένα μούτρα.

Αυτό τον στενοχώρησε πολύ και για να την κάνει να τον θαμμάξη, έφόρεσε βιαστικά τη σκούφια του και άρχισε να της μιλάει.

Εκείνη που τον άκουε χωρίς και να τον βλέπη παραξενεύτηκε, και του ζήτησε να της εξηγήσει πως ενώ γινότανε άφαντος άκουε τη φωνή του.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μά ο τρόμος τους είχε παραλύσει σε τέτοιο σημείο, που κανέναν τους δεν τόλμησε να φωνάξει ή να πέσει στο νερό για να βγεί έξω κολυμπώντας.

Η αδράνεια αυτή, είναι φυσική στους Άνναμίτες που είναι ένας λαός χωρίς καμμία πρωτοβουλία, ανίκανος να κυβερνηθεί μονάχος του, και ακολουθεί πάντοτε τους τυράννους του σαν ένα άβουλο κοπάδι αρνιών, από τότε που πλάσθηκε ο κόσμος.

Όστόσο ο «Μονόκερος» απομακρύνθηκε και πάλι από την προκυμιά και άρχισε να ανεβαίνει, αλλά τούτη τη φορά μόλις έφθασε στη συμβολή των δύο ποταμών έστριψε και μπήκε στον Σόγκ-Κέυ.

— Έδώ δεν ξέρω να σας οδηγήσω, είπε ο πιλότος στον αρχιληστή. Δεν έχω ποτέ μου ταξιδέψει στον Σόγκ-Κέυ.

— Τράβα, πρόσταξε με απάθεια ο Νγκουγιέν. Εάν τρακάρουμε πουθενά δεν έχουμε παρά να βγούμε στη στεριά. Πρόσεξε όμως μην το κάνεις επίτηδες!

Ο «Ασπρος Λύκος» δεν σκόπευε να πάει πολύ μακριά με το κλεμμένο πλοίο. Ήθελε να φθάσει μόνο ως το Πού-Γιέν-Μπιν και να το περάσει, όσο του ήταν δυνατό. Κατόπιν θα έβγαινε στη στεριά, αφού όμως πρώτα έπαιρνε από το πλοίο ό,τι ήταν δυνατό να πάρει.

Όστόσο ο πιλότος δεν μπόρεσε να οδηγήσει τον Νγκουγιέν ως εκεί που επιθυμούσε.

Ο «Μονόκερος» χτύπησε επάνω σε ένα βράχο πολύ πριν φθάσει στο Πού-Γιέν κι' ο πιλότος αναγκάστηκε να τον ρίξει έξω, στην απόκρημνη όχθη, όπου έγειρε δόκλιχος από το ένα πλευρό.

Ο Νγκουγιέν ήταν έξω φρενών. Πρόσταξε να αποβιβάσθουν εϋθύς όλοι οι επιβάτες και επιστάτησε ο ίδιος στην αποβίβαση.

Η Σιμόνη, ή Τι-Σάυ, ή Μο κι' οι δυο Γάλλοι άποικοι μεταφέρθηκαν με μύριες προφυλάξεις στη στεριά. Ύστερα ο «Ασπρος Λύκος» αποβίβασε τους ιθαγενείς επιβάτες. Αυτός ο ίδιος πήδησε τελευταίος απ' το πλοίο.

Οι πειρατές είχαν δέσει επάνω στα κατάρτια του βαποριού τον πιλότο, τον μηχανικό και τους θερμαστές και τους άφισαν εκεί. Μαζί τους έπαιρναν, σαν θριαμβευτικά τρόπαια τις κεφαλές των νεκρών κι' εκτός απ' αυτές, τι μπόρεσαν να πιαστούνολογήσουν σε τρόφιμα, χρήματα κι' άλλα από το πλοίο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Το Τελεσίγραφο

Σ' αυτό το διάστημα τί γινόταν ο Ντενί που τον είχαμε άφισει στο

«Στο δρόμο ο Ντενί διηγείτο στον πατέρα του όλα τα διατρέξαντα». (Σελ. 427, στ. α'.)

Πού-Το μαζί με τον φίλο του τον αεροπόρο Λενουάρ;

— Ω, πα! Ω, πα!

Οι φωνές αυτές συνοδευόμενες κι' από δυνατά σκουτήματα έξυπνησαν επιτέλους το παιδί από τον ανακουφιστικό ύπνο όπου είχε βυθιστεί ύστερα από την αναχώρηση του στρατού.

— Ε... τί; Οι πειρατές; Έκανε μισοξύπνιος ακόμη. «Α, με συγχωρείτε, ύπολοχαγέ μου.

Ο Λενουάρ γελούσε με την καρδιά του.

— Οι πειρατές βρίσκονται πολύ μακριά, είπε. Έλα σήκω, πρέπει να βιαστούμε!

Ο Ντενί τεντώθηκε. «Ω, Θεέ μου, τί κομάρια που αισθανόταν!

— Η κίνηση θα σε ξεμουδιάσει, μικρέ μου, είπε ο καλόκαρδος αξιωματικός.

ματικός. Θα πάμε με βήμα στρατιωτικό ως τον σταθμό, γιατί σ' άφισα να κοιμηθής ως την τελευταία στιγμή και πρέπει να κάνουμε γρήγορα αν δεν θέλουμε να χάσουμε το τραίνο.

Ο Ντενί δεν κάθισε να του το ξαναπουνε δυο φορές, αλλά ήταν συγκώθηκε είχε την εντύπωση πως θα ήταν αδύνατο να περπατήσει, τόσο πιασμένα αισθανόταν τα πόδια του.

— Και μούθελες κιόλας να πιάς μαζί με τους στρατιώτες, έκανε πειρακτικά ο ύπολοχαγός. Έλα, βάλε δύναμη αγόρι μου!.. Βήμα ταχύ! Έν δυό, έν δυό!

Εϋτυχώς ο σταθμός δεν ήταν μακριά κι' ένα κοντινό σφύριγμα έκανε τον Ντενί να ταχύνει ακόμη περισσότερο το βήμα του. Ο ύπολοχαγός κι' ο Ντενί μπήκαν μέσα στο σταθμό τη στιγμή ακριβώς που το τραίνο σταματούσε.

Ένας ψηλός και ωραίος άνδρας, καμιά σαρανταριά ετών, με μια κόκκινη ταινία παρασήμου περασμένη στην μπουτουνιέρα του, κατέδρα από το μοναδικό βαγόνι πρώτης θέσεως με ζωηρότητα νεανική.

— Αγόρι μου! Έκανε απλώνοντας τα χέρια του στον Ντενί που ώρμησε στην άγκαλιά του ώσάν τα πόδια του να είχαν κάνει φτερά.

Μη θέλοντας να ταράξει τη συγκινητική αυτή συνάντηση του πατέρα με τον γιό, ο Λενουάρ πιά πολλο συγκινημένος απ' ό,τι ήθελε να δείξει, είχε σταθεί διακριτικά κάπως παράμερα.

— Τι φοβερό πλήγμα για τη μητέρα σου, παιδί μου, είπε ο κύριος Ντελαλάντ. Πώς έγιναν όλα αυτά τα πράγματα και πως κατόρθωσες εσύ να ξεφύγεις από τα χέρια των πειρατών; Και η Σιμόνη, ή κορούλα μου, που βρίσκεται;

— Δεν πιστεύω να την κακομεταχειρίζονται οι πειρατές, είπε ο Ντενί. Αλλά στάσου μια στιγμή, πατέρα, δεν είμαι μόνος μου εδώ!

Ο Λενουάρ έντωμεξυ πλησίασε βλέποντας τον Ντενί που στρεφόταν προς το μέρος του κι' ο διοικητής έσφιξε θερμά το χέρι του αξιωματικού που στεκόταν με σεβασμό μπροστά του.

— Πώς, ύπολοχαγέ μου; Έκανε. Τί ευχάριστη έκπληξη ήταν αυτή!

Είχατε ξεκινήσει από το Χανόι με τ' αεροπλάνο σας για το Βιέτρι, και τώρα σας βλέπω εδώ;

— Τί τα θέλετε, κύριε διοικητά. Τα φτερά μας δεν είναι ακόμη σίγουρα. Είμαι όμως πολύ ευχαρισμένος για το μικρό μου άτύχημα που μούδωσε την ευκαιρία να φανώ όπως δήποτε χρήσιμος στο γιό σας. Πρώτα απ' όλα όμως πρέπει να σας διαβεβαιώσω ότι κι' ο λοχαγός Μπαμπερζέ κάνει ότι μπορεί για να συλλάβει τους πειρατές και να ελευθερώσει την κόρη σας. Αυτή κιόλας τη στιγμή έχει σταλεί ένα ισχυρότατο απόσπασμα για καταδίωξη του «Ασπρου Λύκου» κι' είμαι βέβαιος πως πολύ γρήγορα οι πειρατές θα έχουν περικυκλωθεί απ' όλες τις μεριές.

— Σας ευχαριστώ πολύ, ύπολοχαγέ μου, είπε ο πατέρας του Ντενί, σφίγγοντας με συγκίνηση το χέρι του νεαρού αεροπόρου.

Στο δρόμο ο Ντενί διηγείτο στον πατέρα του όλα τα διατρέξαντα κι' η γλώσσα του δούλεψε ακόμη περισσότερο απ' ό,τι είχαν δούλεψει τα πόδια του το περασμένο βράδυ.

Εκείνο που έκανε τον διοικητή να άγανακτήσει και να θυμώσει περισσότερο από κάθε τι άλλο, ήταν η άχαρη κτηρίστη διπροσωπεία του Μπά

— Δεν μπορεί να έχω κανείς σε κανένα έμπιστοσύνη, είπε. Ο άχρηστος αυτός μου φαινόταν τόσο έμπιστος όσο κι' ο ίδιος ο έκαυτός μου και να, που μπρός στα μάτια μου έκανε δόλο κληρη συνομωσία. Μά την αλήθεια ο Νγκουγιέν ξέρε να διαλέγει τους ανθρώπους του! Αλλά, θα γελάσει καλύτερα όποιος γελάσει τελευταίος. Από μέρους μου είμαι άποφασισμένος να δώσω μια για πάντα τέλος σ' αυτή τη φοβερή ληστοκρατία του Τογκίου και είμαι βέβαιος πως κι' η κυβέρνηση θα με βοηθήσει. Πρέπει να ενεργήσουμε. Ο λοχαγός Μπαμπερζέ δεν σας είπε ποτέ σκόπευε να γυρίσει πίσω, αγαπητέ μου Λενουάρ;

— Όλα θα εξαρτηθούν από το άποτέλεσμα της άποστολής του, άποκρίθηκε ο αεροπόρος. Αν το καίχι έμεινε άγκυροβολημένο στη θέση του, μπορεί τούτη τη στιγμή να κρατάει κιόλας στα χέρια του τους κακούργους. Μά για να σας μιλήσω με ειλικρίνεια, αυτό μου φαίνεται κάπως άπίθανο. Είναι πολύ πιθανό ο Νγκουγιέν να μην έχασε καιρό ύστερα από τη φυγή του Ντενί.

— Δηλαδή θέλετε να πείτε πως πρέπει να έχω ύπομνη. Έσείς ποτέ λογαριάζετε να εξακολουθήσετε την πτήση σας;

— Αύριο, κύριε διοικητά, εκτός αν τύχει κανένα άπρόοπτο. Ο μηχανικός ήρθε. Τον βλέπω που μου κά-

νει νοήματα. Έφθασε με το ίδιο τραίνο με σας.

— Σας ρωτώ, γιατί θα μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση αν μπορούσαμε να περάσουμε τ' απόγευμα με τη συντροφιά σας.

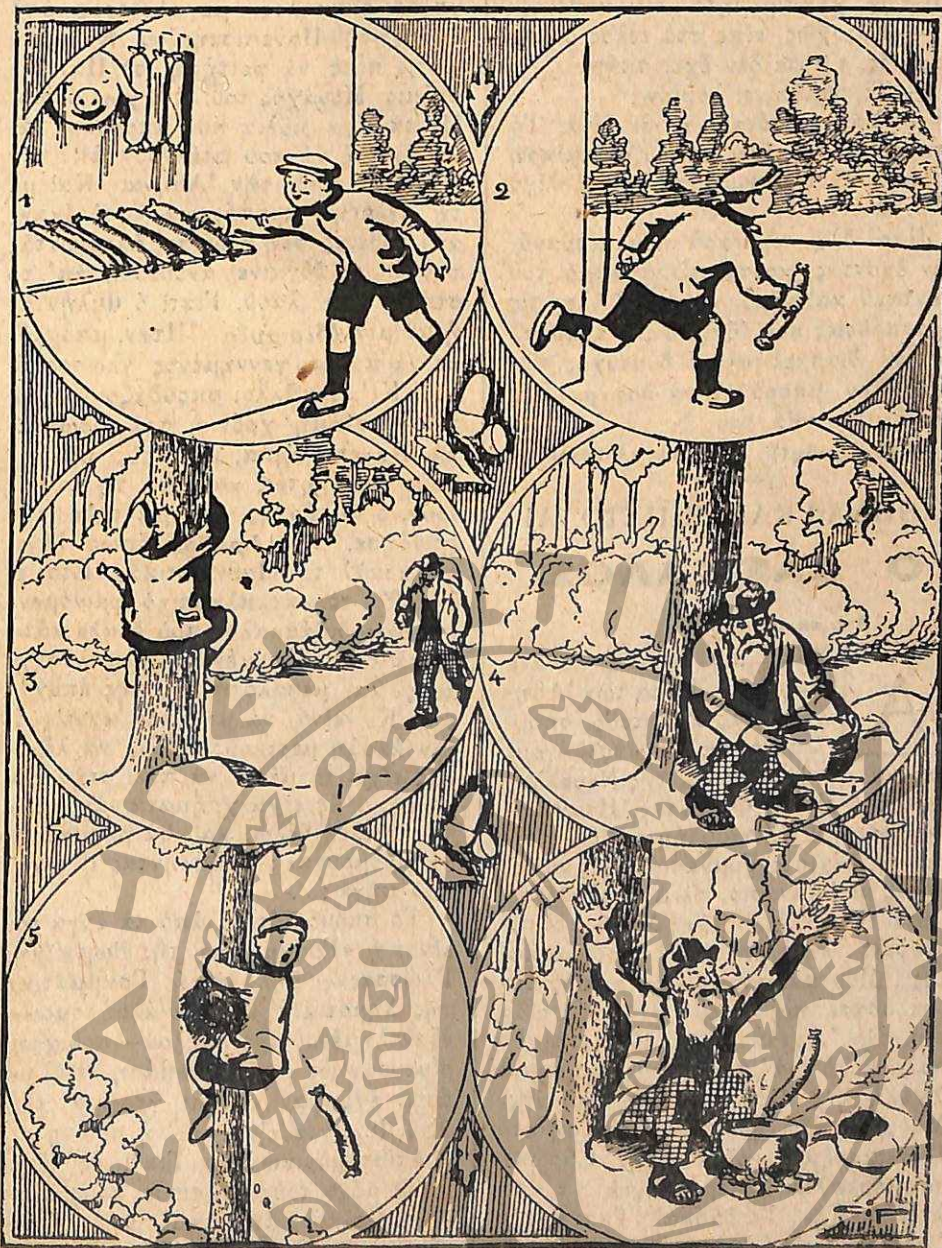
— Ω, μά δεν θέλω και καλύτερο, κύριε διοικητά. Επιτρέψτε μου μονάχα να δώσω μερικές οδηγίες στον μηχανικό μου κι' ύστερα θα είμαι στην άπόλυτη διάθεσή σας.

— Μά σας παρακαλώ, κάνετε τη

δουλειά σας, μην ένοχλείσθε από μας. Μπορούμε μάλιστα να έρθουμε μαζί σας και να παρακολουθήσουμε την επιδιόρθωση του αεροπλάνου. Θα είναι πιο ενδιαφέρον παρά να χαζεύουμε στους δρόμους του Πού-Το περιμένοντας να γυρίσει το απόσπασμα.

— Πού κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα γυρίσει σήμερα, πατερούλη μου, είπε ο Ντενί. Αχ ναι, κύριε Λενουάρ, πάρτε μας να ιδούμε το

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΣΑΛΤΣΙΤΣΟΤΟ

«Α! λέει μέσα του το παλιόπαιδο, ο Μιχάλης, δέ με βλέπει κανένας εδώ, θα πάρω ένα σαλτσιτσότο!» — Το παίρνει και τρέχει στο δάσος. «Α, λέει μέσα του πάλι σ' αυτό το δέντρο βλέπω μια φωλιά! Θάναβω να πάρω τα πουλάκια». — Σκαρφώνεται στο δέντρο με το σαλτσιτσότο στην τσέπη... Στο μεταξύ φτάνει ένας ζητιάνος και στήνει ένα τσουκάλι να βράσει τη σούπα του. Σε λίγο κατεβαίνει ο κλέφτης μά, πιά γρήγορα απ' αυτόν, κατεβαίνει το κλεμμένο σαλτσιτσότο. Και μάλιστα! πέφτει μέσα στο τσουκάλι του ζητιάνου. «Ω, τί άπρόοπτη, ούρανοκατέβατη σύωχια!

Χρυσῆς Πεταλουδίτσας. Πολύ κοινή καὶ ἀψυχὴ περιγραφή. Δὲν ἔχει καμμίαν πρωτοτυπία. — «Τὸ κλαδί τῆς πασχαλιάς» τῆς **Πριγκίπισσας τῶν Δολλαρίων.** Τὸ ὥρατο αὐτὸ διηγηματάκι ἔχει δημοσιευθεῖ πρὸ καιροῦ στὴ Διάπλαση. Θὰ μπορούσε νὰ ξαναδημοσιευθῇ ἂν ἦταν ἰδιαίτερος ὥρατος ἢ μεταφράση. Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν συμβαίνει. **Ἡ Π. τ. Δ.** πρέπει νὰ ἐξασκηθῇ ἀκόμη ἀρκετὰ στὰ γαλλικά. — «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα» τῆς **Ἰδίας.** Ἀντικανονικὰ σταλμένο. ἔχει κι' αὐτὸ δημοσιευθεῖ σὲ προηγούμενο φύλλο. — «Ὁ μικρὸς ἀμαξῆς» τοῦ **Σ. Τ.** Πολὺ μεγάλο, πολὺ μυθιστορηματικὸ κι' ἀπίθανο. Τέτοιοι σκληροὶ πατέρες δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα. Ἔπειτα, καὶ τὸ διήγημα δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πρωτότυπο. Ἄλογα μὲ κουνδούνια στὸ λαϊκὸ, λύκοι ποὺ κυνηγοῦν τ' ἀμάξια, αὐτὸ θυμίζει ρωσικά διηγήματα. Ἄλλωστε οἱ λύκοι ποτὲ δὲν καταβαίνουν στοὺς κάμπους τὸ καλοκαίρι καὶ δὲν ρίχνονται στοὺς ἀνθρώπους. — «Μιὰ ζωοῦλα ἐσθυσ» τῆς **Ρ. Π.** Κοινὸ τὸ θέμα, γραμμένο σὲ συνειδητὸν ἐλεγεῖακὸ τόνο. — «Κρίμα στὰ σχέδια» τοῦ **Μπιλ-Σπίλ.** Πολὺ νόστιμα γραμμένο, ζωηρότατο, μ' ἔξυπνο καὶ ζωντανὸ διάλογο. Εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. καὶ σὲ μερικά σημεῖα ἀφίνει μερικὰς ἀπορίες. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναγραφῇ κάπως πιὸ σύντομο; — Θὰ ἐξακολουθῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μαριέτταν Γεωργιάδου** (νὰ διαβάσῃ, παιδί μου, τὸν Ὁδηγὸ, γιὰτὶ οἱ λύσεις δὲν στέλνονταν ἔτσι κι' ἀδίκαια κοπιᾶς) **Πόπη Ἀφεντουλίδου** (νὰ πῇς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι μὲ συγκίνησε πολὺ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες ἐκ μέρους τῆς κι' ὅτι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τῆς εὐχέθηκα καλὴ ἐπιτυχία) περιμένω τώρα νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ σὺ καὶ νὰ κάμῃς ὅλα ὅσα ὑπόσχουσαι ὁ βαθμὸς σου πολὺ καλός) **Κεραμίδιον Γάτον** (περαστικά, παιδί μου) κι' ἀφοῦ μοῦ γράφεις ἀπ' τὸ κρεβάτι, δὲν μπορῶ νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸ τόσο ἀμυδρὸ γράφημα δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ τὸ διαβάσω ὅλο... **Δύραν τοῦ Ἀρίωνος** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τ' ὥρατο σου γράμμα· μόνο ποὺ ἔπεσε στὴ γραματοπλημμύρα καὶ θὰ περιμένῃς ὡς τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα γιὰ νὰ σοὺ ἀπαντήσω σ' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾷς) **Τζοκόνταν, Ἀελίταν, Ἰσιδα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 270οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι 4 Ὀκτωβρίου.

421. Συλλαβόγειρος

Μὲ τρόμο, λαχτάρα καὶ φόβο,
Κομμάτια τὸν τῦραννο κόβω.
Δυὸ νότες τὰ πρῶτα του, λῦτη,
Καὶ τᾶλλο κομμάτι του... μῦτη!
Ἐρεϊκη

422. Δογοπαικτικὸς Στοιχειόγειρος

Κάποιον λατίνου ποιητῆ
Τὸν τράχηλο ἀφαίρειτε.
Ἄλλ' ἀπομένει ὁ ἴδιος
Καὶ δίκαια ἀπορεῖτε.
Ξανθομολλοῦσα

423. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμβδα, βάλε χι,
Κι' ἀπ' τὴν ὁμορφὴν ἐξοχή,
Θάχῃς χιόνι καὶ βροχή
Μιὰ ὀλάκερη ἐποχή.
Φίλιμα Σκιῶς

424. Παλιὸν Αἴνιγμα

Νὰ μ' ἔχῃς δὲν ἐπιθυμεῖς,
Μὰ νὰ μὲ χάσῃς οὔτε,
Ἄν τύχη τίς νὰ μ' ἔχῃς.
Ἀπεναντίας προσηλαθεῖς
Νὰ μὲ κερδίῃς κούτ-κὲ-κούτ,
Χαλᾷς τὸν κόσμον, τρέχεις.
Παπαγαλάκι

425. Γωνία

+ * * * * * = Ἡπειρος
* + * * * * = Ἐμβλήμα θεοῦ
* * + * * * = Ἀκόλουθος θεοῦ
* * * + * * * = Νεοέλλην ποιητῆς
* * + * * * = Δευτὴ γραφικὴ ὕλη
* + * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
+ * * * * * = Σύμβολον θρησκείας
Οἱ σταυροὶ καθέτως μεγάλη θεά.
Δεοποινὴς Ροκοκὸ

426. Κρυπτογραφικὸν

1233245657890 = Μυθικός ἦρως
23279 = Ἀρχαία βασίλισσα
35650 = Ὑψωμα
49750 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
54569 = Μέρος τῆς οἰκίας
65350 = Κένταυρος
72650 = Μετέωρον
89127750 = Ἐπίσημον ἐνδυμα.
919 = Θεά
05657 = Τὸ σάφες
Περωνόπορος

427-431. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χαρά, ἀνίς, ρεῦμα, ὕφος, φελλός.

Ἀγκάδι

432. Ἀκροστιχὶς ἐκ Μεταγραμματισμῶν.

Νάλλαχθῶν τὰ ἀρχικά τῶν κατωθὶ λέξεων ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὑπολοίπων τὰρχικά νὰποτελοῦν γνωμικόν:

μῦς, ὕφους, πάθος, ἴσος, ἴλη, ρῆξις,
ἴσους, τέρας, ἔθος, νεῦμα, ἐσότη, χορός.
(Νέον εἶδος) Γλυκόλαλο Ἀηδονάκι

433. Φωνηεντόλιπον

* - γλσσ - πολλν - τ - κνν
Λευκάτας

434. Γοῖφος

ι - 3 καμ = μου
ε - ε το
Παλαίη Ἑλληνίς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 21

231. Πάσχα (πᾶς, χά!) — 232. Βουκεφάλαι (βοῦ, κέ, φᾶ, λας). — 233. Ρῆμα-χοῆμα. — 234. Ἡ αὐγὴ, τὸ αὐγὸ.
235. N A Y S I K A 236. 7 X 5 +

A P Φ 10 : 9 - 5 = 0.

O T P 237. Θ N - Σ B

Σ I K E Λ I A I = Θεὸν σέβον.

Π I P K H E - A A = Μη-

A N E H δὲν ἄγαν (ΘΗ-

P A I βαι, ΝΕμεσις,

T O ΣΑπφώ, ΒΑ-

H Σ σίλειος). — 238.

Νοῦς δοᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. — 239. Ἀμύνεσθαι περὶ πάσης (α, μῆνες, θε περὶ πᾶ τρίς).

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυχουμένη ταμνία, ἀπ' αὐτὴς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλνεται κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμνημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεία δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδεδεμένοι ἀποστροφῶν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—382]

Ἀπὸ τὸ δροσερὸ Σμόκοβο στέλνω φιλικὰς χαίρετας στοὺς **Γόησσας Κοζάνης.** **Ολιμμένη Γοητεία**

[ΔΔ'—383]

Ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μου: 1ον Βραβεῖον: **Ταξιδιώτης.** 2ον Βραβεῖον: **Δανάη.** Βραβεῖα ἐστάλησαν λοιποὺς ὑπερευχαριστῶ. **Μυρτίλλη**

[ΔΔ'—384]

Προκλήσω μνηστὴν διδραχμὸν διαγωνισμὸν ἡθοποιῶν. Δίσις: Ρούλα Θεοφανοπούλου. Πάροδος Τρικουπῆ 5, Θεσσαλονίκη. **Νέγλη**

[ΔΔ'—385]

Προκλήσω μνηστὴν διδραχμὸν διαγωνισμὸν ἡθοποιῶν. Δίσις: Φούλα Βουτυρά, Παπάφ 74, Θεσσαλονίκη. **Ἀρχαγιαμένη Λύρα**

[ΔΔ'—386]

Ολιβιέρ Κρόμβελ, Μασκώτ, ἔλαβα ἡσάν ὡραιότατα εὐχαριστῶ πολὺ. **Ολιβιέρ Κρόμβελ,** εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐγενικὰ σου πρότασιν· δυστυχῶς δὲν ἀλλογραφῶ. **Ἰνάδριπες**

[ΔΔ'—387]

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα, γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου χίλιες εὐχές. Μὲ θυμῶσαι; **Ψεύτικο Γέλιο**

[ΔΔ'—388]

Ἀφρὲ τοῦ Ἰονίου, βρισκόμαστε στὸ Μαρούσι, θέλεις νὰ γνωριστοῦμε; Ὁ-ρισε ποῦ... πότε... **Φίλιμα Σκιῶς, Ἰπτάμενος Ἀετὸς**

[ΔΔ'—389]

Ἀπὸ τὴν ὁμορφὴν πατρίδα μου, τὴ Μκεδονία, στέλνω χαίρετας καὶ συμβουλὰς στὰ διαπλάσπυλα. **Σκαλιστήρι**

[ΔΔ'—390]

Ἐπεσμένε Δόρδε, φόρεσε, καίμεις, κα-νένα πέτασο, γιὰτὶ κοντεύεις νὰ ἱ-νῇς ἀράπης. **Σκαλιστήρι**

[ΔΔ'—391]

Γοῖφε, σὲ λυπήθηκα καὶ σοὺ στέλνω δυὸ μεγάλες κολοκύθες γιὰ νὰ ἀπολαύσῃς καὶ σὺ τῆς θάλασσας τῆς ὁροσῆς, γιὰτὶ ἀπὸ φόβο μὴ πνιγῇς ποτὲ δὲν θὰ κολυμπήσῃς. **Σκαλιστήρι**

[ΔΔ'—392]

Σφίγξ, γιὰτὶ τόση ἀδιαφορία γιὰ τὴν Καβάλλα; Θὰ σὲ βλάψῃ. **Σκαλιστήρι**

[ΔΔ'—393]

Ἀλλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιά-κια μὲ δλους-ες. Στείλατε πρῶτοι: Κύριον Ι. Στεφανίτση, Μυτιλήνην, διὰ: Κική

[ΔΔ'—394]

Προκλήσω διδραχμὸν διαγωνισμὸν ἀ-γράφων ἡθοποιῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προθεσμία δέμημος. Περιμένω ὅλων τὴν εὐγενικὰ ὑποστήριξιν. Κική

[ΔΔ'—395]

Μικρούλα Ἀθῶνα Ὑπαρξην, πόσο Σοὺ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμό Σοῦ! (Εἶναι αὐτὸ;) **Ἀγνή**

[ΔΔ'—396]

ΤΑΕΙΛΙΩΤΗ, στὴ γιορτοῦλα σου μύριες καρδιόβγαλτες εὐχούλες. **ΥΠΟΒΑΤΗΣ**